

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej, a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci **žalobcu: T., F., M.**, zastúpený advokátom *JUDr. I. N., PhD.*, Advokátska kancelária T., proti **žalovanému: Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica 13, 975 04 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného **zo dňa 19. septembra 2008, č. I/222/13011-73062/2008/991050-r**, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave **zo dňa 17. júna 2010, č. k. 1S 58/2009-38**, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. júna 2010, č. k. 1S 58/2009-38 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 17. júna 2010, č. k. 1S 58/2009-38 vyhovel žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 115,36 € na účet jeho právneho zástupcu.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci mal preukázané, že žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie – platobný výmer, Daňového úradu Bratislava I č. 600/270/104723/08/Čav zo dňa 6.6.2008, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2006 vo výške 497.034,--Sk podľa § 44 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“).

Krajský súd z administratívneho spisu žalovaného zistil, že žalovaný výzvou zo dňa 4.2.2008 vyzval žalobcu, aby v lehote 20 dní od doručenia výzvy predložil všetky faktúry,

resp. iné doklady preukazujúce uskutočnenie zdaniteľných obchodov a obchodov oslobodených od dane v zmysle zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov za kontrolované obdobia a všetky faktúry resp. iné súvisiace doklady, z ktorých bolo uplatnené odpočítanie dane a záznamy pre účely dane podľa jednotlivých zdaňovacích období; zásielka bola doručovaná splnomocnenému zástupcovi žalobcu, ktorý má trvalé bydlisko na území SR, ktorý zásielku neprevzal, a preto bola doručená uložením na pošte podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1990 Zb. (zrejme zákona č. 511/1992 Zb.).

Krajský súd posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., ktoré ustanovenie citoval. Poukázal na to, že súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, t.j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi. Konštatoval, že v danom prípade bolo úlohou súdu preskúmanie rozhodnutia a postupu správneho orgánu súvisiaceho s vydaním rozhodnutia **zo dňa 19. septembra 2008, č. I/222/13011-73062/2008/991050-r**, preto je súd v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. povinný prihliadať na také vady v postupe správneho orgánu, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na zistený skutkový stav a uvedené skutočnosti, ako aj s prihliadnutím na námietky vznesené žalobcom krajský súd rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, konštatujúc, že úlohou žalovaného v novom konaní bude doručiť žalobcovi výzvu na predloženie dokladov v primeranej lehote.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením advokátom.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný.

Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

Poukázal na znenie ustanovenia § 17 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. a tvrdil, že správca dane výzvy na predloženie dokladov č. 600/322/18319/08/MajM zo dňa 4.2.2008 a č. 600/322/38343/08/MajM zo dňa 10.3.2008 zasielal splnomocnenému zástupcovi, ktorého si zvolil daňový subjekt ako zahraničná osoba, ktorá nemá sídlo v tuzemsku. Zastával názor, že predloženie dokladov k daňovej kontrole nie je vec, ktorú má vykonať osobne daňový subjekt. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že postup správcu dane ako aj žalovaného nebol v súlade s ustanoveniami zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Namietal, že napadnutým rozsudkom bola vec posúdená po právnej stránke nesprávne a rozsudok nie je v súlade so zákonom.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa vyhovel žalobe a napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho

orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi podľa § 44 zákona č. 511/1992 Zb. rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2006, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o povinnosti žalobcu zaplatiť rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2006.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní účinného v čase vykonania daňovej kontroly (ďalej len „zákon o správe daní“) ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejným okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní (ods. 8).

Podľa § 15 ods. 1 zákona o správe daní daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3, 4, 7, 8 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je

prítom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Správca dane preukazuje doručenie vlastných písomností daňovému subjektu. Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3, 5 zákona o správe daní správca dane doručuje úradné písomnosti adresátovi spravidla poštou. Tieto písomnosti však môže doručiť i svojimi zamestnancami.

Do vlastných rúk sa adresátovi doručujú písomnosti, o ktorých tak výslovne ustanovuje tento zákon, ak je deň doručenia rozhodujúci pre začiatok plynutia lehoty, ktorej nesplnenie by pre adresáta mohlo byť spojené s právnou ujmom, ak tak určí správca dane.

Ak nebol adresát písomnosti, ktorá má byť doručená do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, upovedomí ho doručovateľ vhodným spôsobom, že písomnosť príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak bude nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na obecnom úrade a adresáta o tom vhodným spôsobom vyrozumie. Ak si nevyzdvihne adresát písomnosť do pätnástich dní od jej uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Ak má adresát zástupcu s plnomocenstvom pre celé daňové konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však adresát osobne v daňovom konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť jemu i jeho zástupcovi.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správca dane v danom prípade nepostupoval v súlade so zákonom o správe daní, majúce za následok, že vo veci si nežadovazil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, keďže v daňovom konaní nepostupoval v súčinnosti s daňovým subjektom – žalobcom, a preto rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov v danom prípade je potrebné považovať za predčasné, s poukazom na to, že žalovaný správny orgán sa ani s námietkami žalobcu vznesenými v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite nevyporiadal, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, zistil, že správca dane – Daňový úrad Bratislava I vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na daň z pridanej hodnoty; písomné oznámenie o výkone daňovej kontroly zo dňa 3.1.2008 č. 600/322/1180/08/MajM bolo doručované zástupcovi daňového subjektu, ktorého si zvolil na základe plnomocenstva zo dňa 22.11.2005, oznámenie bolo doručené fikciou náhradného doručenia dňa 30.1.2008, keďže zástupca daňového subjektu si

zásielku uloženú na pošte v zákonom stanovenej lehote nevyzdvihol; v oznámení o výkone daňovej kontroly bol daňovému subjektu určený termín začatia daňovej kontroly na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2006, daňový subjekt sa v uvedený deň nedostavil, o čom bol spísaný záznam dňa 4.2.2008 č. 600/322/18306/08/MajM; správca dane zaslal daňovému subjektu výzvu zo dňa 4.2.2008 č. 600/322/18319/08/MajM na predloženie dokladov, ktorú doručoval jeho splnomocnenému zástupcovi a následne mu zaslal ďalšiu výzvu zo dňa 10.3.2008 č. 600/322/38343/08/MajM, ktorú taktiež doručoval jeho právnenému zástupcovi, obe zásielky sa správcovi dane vrátili späť s potvrdením pošty, že adresát nebol zastihnutý, správca dane doručenie oboch zásielok posudzoval podľa § 17 ods. 3 zákona o správe daní a vychádzajúc z tejto právnej úpravy zásielky považoval za doručené dňom 28.2.2008 a 1.4.2008; uvedené skutočnosti správca dane posúdil ako neumožnenie výkonu daňovej povinnosti zo strany daňového subjektu, a preto správca dane postupom podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní začal proces určenia dane podľa pomôcok; o výsledku daňovej kontroly vyhotovil protokol č. 600/322/69948/08/MajM zo dňa 22.4.2008 a Dodatok k protokolu 16.5.2008; protokol bol so zástupcom platiteľa dane – žalobcu, prerokovaný a doručený dňa 30.5.2008, o čom bola spísaná zápisnica č. 600/322/100286/08/MajM, v ktorej zástupca žalobcu namietal postup správcu dane v rozpore s § 17 ods. 15, s § 2 ods. 1, 2 a s § 15 zákona o správe daní, keďže v daňovom konaní nepostupoval v súčinnosti s daňovým subjektom, ktorým postupom mu neumožnil preukázať svoje tvrdenia, keď daňovému subjektu nedoručil výzvu na predloženie dokladov a následne na doklady ním predložené v daňovom konaní neprihliadol.

Na základe zistení v rámci daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty správca dane - Daňový úrad Bratislava I platobným výmerom č.600/270/104723/08/Čav zo dňa 6.6.2008 vyrubil žalobcovi ako daňovému subjektu daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2006 v sume 497.034,--Sk.

Proti tomuto rozhodnutiu správcu dane sa žalobca odvolal, namietajúc nezákonnosť rozhodnutia vzhľadom na skutočnosti, ktoré uviedol vo vyjadrení k protokolu o daňovej kontrole, s poukazom na to, že daňovému úradu ešte 14.5.2008 ako prílohu k listu predložil účtovné a iné doklady preukazujúce oprávnenosť nadmerného odpočtu vykazaného v daňovom priznaní o dani z pridanej hodnoty za obdobie máj 2006 a žiadal, aby daňový orgán pri daňovej kontrole zohľadnil predložené doklady.

Žalovaný rozhodnutím č. I/222/13011-73062/2008/991050-r zo dňa 19.9.2008 (napadnuté žalobou) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil správnosť rozhodnutia správcu dane.

Medzi účastníkmi preskúmvacieho konania bola sporná aplikácia právnej úpravy doručovania výzvy na predloženie dokladov k daňovej kontrole v zmysle § 17 ods. 5 zákona o správe daní, a preto odvolací súd zamerl svoju pozornosť predovšetkým tejto otázke.

Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúci vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci súdneho prieskumu súd posudzuje zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu a postupu mu predchádzajúceho v rozsahu žalobných dôvodov uvedených

v žalobe (§ 247 ods. 1 v spojení s § 249 ods. 1, 2 O.s.p.) a na základe skutkového stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že v predmetnej veci súd prvého stupňa náležite postupoval a žalobu preskúmal v intenciách uvedených vyššie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Odvolací súd poukazuje na to, že daňové konanie sa riadi určitými zásadami a princípmi, v ktorých sú premietnuté ústavné princípy zakotvené v Ústave Slovenskej republiky a ktoré musia daňové orgány rešpektovať v záujme dosiahnutia účelu zákona a vydania zákonného rozhodnutia.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu z administratívneho spisu vyplýva, že správca dane ako aj žalovaný sa danými zásadami neriadili a v konaní nepostupovali v záujme úplného a jasného zistenia skutkového stavu. Jednou zo zásad, ktorá umožňuje kontrolovanému daňovému subjektu aktívne v daňovom konaní vystupovať je zásada aktívnej súčinnosti správcu dane s daňovými subjektmi, ktorá mu priznáva určité procesné práva, ale i povinnosti. Daňový subjekt má právo navrhovať a predkladať dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, nazerať do spisov, právo podávať návrhy na doplnenie dokazovania, opravné prostriedky a.i.. S uvedeným korešponduje taktiež povinnosť daňového subjektu byť aktívny v konaní, a to najmä pri zisťovaní podkladov pre vydanie rozhodnutia. V daňovom konaní platí, že dôkazné bremeno zaťažuje daňový subjekt, ktorý preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom a správca dane je zodpovedný za úplnosť a zákonnosť vykonaných dôkazov.

Správca dane doručí daňovému subjektu písomné oznámenie o výkone daňovej kontroly. Ak daňový subjekt neumožní vykonať daňovú kontrolu, správca dane je oprávnený zistiť základ dane a určiť daň podľa pomôcok v zmysle § 29 ods. 6; o tomto postupe je správca dane povinný vyhotoviť protokol o určení dane podľa pomôcok, pričom sa postupuje podľa odsekov 10, 12 a 13 a primerane podľa odseku 11; v takom prípade správca dane uvedie pomôcky, ktoré použil. Ak daňový subjekt v priebehu určenia dane správcom dane podľa pomôcok predloží účtovné doklady a iné doklady, správca dane ich môže využiť ako pomôcky. Tieto doklady daňový subjekt môže predkladať len do doručenia protokolu o určení dane podľa pomôcok (§ 15 ods. 10) (§ 15 ods. 2 zákona o správe daní).

Daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola, má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety (§ 15 ods. 5 písm. c/ zákona o správe daní).

Kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane okrem ďalších povinnosť predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia (§ 15 ods. 6 písm. d/ zákona o správe daní).

O výsledku zistenia z daňovej kontroly alebo o určení dane podľa pomôcok vyhotoví zamestnanec správcu dane protokol, ktorý doručí podľa § 17 alebo § 17a kontrolovanému

daňovému subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie. Vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k protokolu podľa druhej vety vrátane jeho vyhodnotenia správcom dane správca dane zaznamená v dodatku k protokolu. Dodatok k protokolu je súčasťou protokolu (§ 15 ods. 10 zákona o správe daní).

Daňová kontrola je ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom. Určenie dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 6) je ukončené dňom prerokovania protokolu s daňovým subjektom alebo jeho zástupcom. Dňom nasledujúcim po dni prerokovania protokolu alebo dňom nasledujúcim po dni spísania zápisnice o dohode o výške dane (§ 29 ods. 5) sa začína vyrubovacie konanie (§ 44) (§ 15 ods. 13 zákona o správe daní).

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní voči napadnutému rozhodnutiu žalovaného namietal, že správca dane nebral do úvahy jeho tvrdenia o porušení zákona č. 511/1992 Zb. v ustanoveniach § 17 a 15, odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný správny orgán nepostupoval v súlade so zákonom, keď jeho námietkam nevenoval dostatočnú pozornosť.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že správca dane výzvami zo dňa 4.2.2008 a 10.3.2008 vyzýval žalobcu, aby v lehote 20 dní predložil všetky faktúry resp. iné doklady, ktorými preukazuje zdaniteľné obchody a obchody oslobodené od dane podľa zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH v znení neskorších predpisov za kontrolované obdobia a všetky faktúry resp. iné súvisiace doklady, z ktorých bolo uplatnené odpočítanie dane podľa uvedeného zákona a záznamy pre účely dane podľa jednotlivých zdaňovacích období. Z uvedených výziev bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že správca dane vyzýval žalobcu ako daňový subjekt k povinnosti na predloženie dokladov, ktorými mal preukázať správnosť tvrdení uvedených v daňovom priznaní za kontrolované zdaňovacie obdobie, teda mu ukladal povinnosť niečo vykonať. Aj podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ zo znenia ustanovenia § 17 ods. 5 zákona o správe daní vyplýva, že **ak má adresát osobne v daňovom konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť jemu i jeho zástupcovi**, bolo povinnosťou správcu dane výzvu na predloženie dokladov k vykonaniu daňovej kontroly doručovať nielen splnomocnenému zástupcovi daňového subjektu – žalobcovi, ale taktiež daňovému subjektu, ktorého adresa v zahraničí správcovi dane bola známa.

Odvolací súd vzhľadom na uvedené sa nestotožnil s tvrdením žalovaného uvedené v odvolaní, že predloženie dokladov k daňovej kontrole nie je vec, ktorú má vykonať osobne daňový subjekt, zastávajúc názor, že postup správcu dane ako ja žalovaného bol v zmysle ustanovení zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že správca dane ako aj žalovaný správny orgán na základe nesprávneho právneho posúdenia sa v konaní dopustili takého procesného pochybenia, ktoré má vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia, keďže v dôsledku tohto pochybenia nebol vo veci zistený skutkový stav relevantný pre vydanie rozhodnutia vo veci samej (§ 250j ods. 2, písm. a/, c/, /e O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci je v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok

Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 250k ods. 1. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil a ani ich nevyčíslil postupom podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1, 2 O.s.p., napriek tomu, že mu vznikol nárok na ich náhradu v dôsledku jeho úspechu v tomto konaní.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 25. mája 2011

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth